

Forandring i Paragraphen, saaledes som den foreligger, som det subsidiaire Forslag, den høitærede Justitsminister stillede, da Sagen tredie Gang behandledes i det andet Thing, i det Væsentlige stemmer med Lovudkastets § 1.

Jeg skal endelig gaae over til det tredie Punkt, der bliver at omtale. Det er den Slutningsbestemmelse, der er indført i § 3, og som lyder saaledes: „Han“ — nemlig den, der som Frivillig har gjort militair Tjeneste i 3 Maaneder af Aaret 1848, eller i saadan Egenstaaelse har deeltaget i Felttogene i Aaret 1849 eller 1850 — „fritages for at møde i Rekruttskole og til Garnisonstjeneste, men optages i Rullen over det øvede Mandskab, der er af samme Aldersklasse, hvortil han ifølge denne Bestemmelse maa henføres.“ Denne Bestemmelse har Udvalget ikke troet at kunne tiltræde, og det af følgende Grunde: Naar denne Bestemmelse nemlig optages, etableres der en væsentlig Forskjel mellem dem, der ere udfkrevne ifølge den nu foreliggende Lov, og dem, der ere udfkrevne ifølge Loven af 5te Juli 1850. Naar nemlig de Personer, som udfskrives ifølge den nærværende Lov, skulle være frie for at møde i Rekruttskole, saa blivde de ikke vaabenøvede. Deraf følger, at de blivde frie for al militair Tjeneste i Fredstid. De kunne ikke indkaldes til de aarlige Vaabenøvelser, medens derimod de, der tilfældigviis maatte være vaabenøvede, blivde indkaldte til de aarlige Vaabenøvelser. Det hedder fremdeles: „de fritages for Garnisonstjeneste.“ Man maa her lægge Mærke til, at de, som udfskrives ifølge Loven af 5te Juli 1850, og som vare i det samme Tilfælde som de, der udfskrives ifølge denne Lov, ikke fritoges for Garnisonstjeneste; de, der udfskrives efter den foreliggende Lov, ville altsaa opnaae langt Mere, end hine, og undertiden endog langt Mere, end Loven selv tilligter. Det maa nemlig erindres, at Garnisonstjenesten er meget forskjellig for de forskjellige Vaabenarter; saaledes er i Garden tilhest og i Gardehusardivisionen Garnisonstjenesten meget længere end i Infanteriet; Garden tilføds har en noget længere Garnisonstid end Infanteriet, Artilleriet ligeledes. Det er altsaa indlysende, at de, som ere udfkrevne efter Loven af 5te Juli 1850, ville blive behandlede paa en ganske

anden Maade end de, som udfskrives efter denne Lov, naaget de samme Grunde tale for begge Classer af Personer. Men ogsaa indbyrdes imellem dem, der udfskrives efter nærværende Lov, vil der opstaae Forskjel, deels fordi de, der maatte være vaabenøvede, ville blive indkaldte til de fremtidige aarlige Vaabenøvelser; de derimod, som tilfældigviis ikke maatte være vaabenøvede, ville ikke blive indkaldte, og deels fordi de, som ere ansatte ved Corpser, som gjøre en længere Garnisonstjeneste, ville i meget længere Tid faae Frihed end de, som ere ansatte ved Corpser, der gjøre kortere Garnisonstjeneste. Der bliver altsaa Forskjel baade mellem dem, der udfskrives efter Loven af 5te Juli 1850, paa den ene Side, og dem, der udfskrives efter den nærværende Lov, paa den anden Side, og imellem disse Sidste indbyrdes. Det forekommer mig derfor, at det er klart, at den Bestemmelse, som er foreslaaet i det andet Thing, og som jeg har citeret, vil give Anledning til saamegen Uoverensstemmelse og saamange Forvillinger, at det ikke forekommer mig raadeligt at optage en saadan Bestemmelse. Man fraviger, ved at optage den, det Princip, som man opstillede i Loven af forrige Aar, og ved Fravigelsen etableres der en Ulighed, som vil virke skadeligt, som vil give Anledning til megen Klage fra de Individuers Side, som ikke favoriseres; man fraviger et Princip, der skulde, saavidt muligt, være eens for Alle. Det er af disse Grunde, at Udvalget har tilladt sig at indstille, at det sidste Punktum af § 3 skulde udgaae, idet man forøvrigt, i Henhold til hvad der i Betænkningen er udtalt, har meent, at Lovforslaget kunde vedtages uforandret.

Justitsministeren: Jeg skal i alt Væsentligt slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Det vilde vist være uheldigt, hvis det skulde blive nødvendigt hvert Aar at lade udgaae en foreløbig Lov angaaende Udfskrivningen; men jeg troer ogsaa, at dette vil kunne forhindres. Den Paastand, jeg i Folkestinget har fremført, gif kun ud paa, at de nugældende Love medførte, at man maatte have en foreløbig Lov, naar Sessjonen skulde afholdes, førend Rigsdagen kom sammen. Men det lod sig ogsaa tænke, at Sessjonen